

Morzsák a korinthusi levelezésből

21. FÉRFI FEDETLEN FŐVEL

„Minden férfi, aki fedett fővel imádkozik vagy prófétál, szégyent hoz a fejére.” (1Kor 11,4)

Az ismert fejbekötős szakaszban található ez a mondat. Azért figyeltem fel rá, mert a szakaszt mindig az asszonyok viselkedésével kapcsolatban idézik, és az apostol valóban azt is helyezi a középpontba, de van a témának a férfiakra vonatkozó tanulsága is.

Anélkül, hogy a fejbekötés (helyesebben: *fejbefedés*) problematikájába belemennénk, abban valószínűleg mindenki egyetért, hogy Pál számára a szakasz központi mondanivalója a 3. vers: „Szeretném, ha tudnátok, hogy minden férfinak feje a Krisztus, az asszony feje a férfi, a Krisztus feje pedig az Isten.” A „fej” itt a hatalom és a befedettség jelentését hordozza. Ahogy Krisztus feje Isten, úgy a feleség feje a férj. Nincs értékbeli hierarchia, de van szerepbeli alá-fölérendeltség. Ahogy a Fiú soha nem feje az Atyának, úgy az asszony sem feje a férfinak. Pál arra bízta, hogy az asszony a kultúrának megfelelő módon adja kifejeződését annak, hogy „befedezett” állapotban van: sem otthon, sem a gyülekezetben nem kerekedik a férfi fölé.

De nézzük meg ezt a férfi oldaláról. A férfi számára viszont az a szégyenletes, ha úgy imádkozik és prófétál (úgy vesz részt a gyülekezet életében), mintha „befedezett” állapotban volna. Más hasonlattal élve: a férfi soha nem bújhat az asszony szoknyája mögé! Szégyen a férfinak, ha az asszony vezeti, irányítja, védelmezi, és ez mások számára is nyilvánvaló. Szégyen az is, ha a gyülekezetet nők vezetik, és a férfiak ezt hagyják. Szégyen az ilyen helyzet férfiaknak és nőknek egyaránt. Hiszen a férfi feje *csak* Krisztus: a férfi mindig *befedezetlen* fővel áll Ura előtt. És ezt a felelősséget nem rázhatja le magáról. Nem kötheti be a fejét, mert azzal szégyent hozna rá.

Ódivatú elvről van szó, hiszen egészen a teremtés rendjéig nyúlik vissza. De a férfiak és nők többsége valószínűleg éppen ezért érzi érvényesnek ma is.